

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 57968-07-14 דאהמן נ' מנורה חברה לביטוח בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

בפני כבוד השופט אריאל ברגנר

התובע אהרן דאהמן

נגד

הנתבעות 1.מנורה חברה לביטוח בע"מ
2.בלום עצמון

פסק דין חלקי בשאלת החבות

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21

בפני תביעה כספית ע"ס 161,480 ₪ כנגד חברת ביטוח וסוכנת ביטוח בעקבות דחייה תביעתו של התובע לתשלום תגמולים בגין נכות מתאונה מיום 19.1.11, מחמת התיישנותה.

כפי שפורט בדברי ב"כ הצדדים בישיבה מיום 18.9.16 התיק נקבע לשמיעת ראיות בשלב זה בשאלת החבות לאור טענת ההתיישנות. היה ותיקבע חבות, כי אז יימשך ההליך לעניין הפיצוי.

רקע עובדתי ומיהות הצדדים

התובע יליד 1962, נהג משאית במקצועו, היה ועודנו מבוטח אצל הנתבעת 2 שהינה סוכנת ביטוח ואחת מבעלי סוכנות הביטוח בלום עצמון.

התובע רכש באמצעות הנתבעת 2 (ונציגת המשרד שבבעלותה) מספר ביטוחים, ובין היתר ולענייננו, פוליסת ביטוח חיים אצל הנתבעת 1.

ביום 19.1.11 היה התובע מעורב בתאונת עבודה בעת שהחליק באתר בניה על ערמת ברזלים (להלן: התאונה) ובעקבות פגיעתו ביקש להפעיל את פוליסת הביטוח שברשותו.

התובע הודיע על התאונה לנתבעת 2 ובתחילת חודש מאי 2011 התקיימה פגישה עם התובע, אשר לגבי תוכנה חלוקות הן גרסאות הצדדים.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 57968-07-14 דאהמן נ' מנורה חברה לביטוח בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

1 לאחר הפגישה הגיש התובע תביעה בגין אובדן כושר עבודה וזו אושרה על ידי הנתבעת 1 עד ליום
2 31.10.13. בחודש אוקטובר 2013 העביר התובע אישור מרופא תעסוקתי ותקופת אי-הכושר הוארכה
3 עד ליום 30.4.14.

4
5 ביום 6.1.14 נקבעה לתובע נכות צמיתה בשיעור 15% על ידי ועדה רפואית של המוסד לביטוח לאומי
6 (להלן: החלטת המוסד לביטוח לאומי).

7
8 ביום 20.5.14 הוגשה תביעת התובע בגין נכות מתאונה וזו נדחתה על ידי הנתבעת 1 מחמת התיישנות.

טענות הצדדים

9
10
11
12 התובע טוען כי הוא לא ידע על כך שתביעת נכות מעבודה מתיישנת בחלוף שלוש שנים ממועד התאונה.
13 לטענתו, הייתה זו מחובתן ומאחריותן של הנתבעות ליידע אותו ולהפנות תשומת ליבו להתיישנות
14 הקרבה של הכיסוי הנוסף בגין נכות מתאונה. לביסוס טענה זו מצרף התובע אישור מרופא תעסוקתי
15 מחודש אוקטובר 2013 שהועבר לנתבעות טרם התיישנות התביעה המלמד על פגיעה עקב תאונה ללא
16 שיפור במצב רפואי.

17
18 התובע מוצא חיזוק לעמדתו ב'פער' שבין מחויבותה הטוטאלית של הנתבעת 2 – שאינה שנויה
19 במחלוקת, לתזכר אותו מעת-לעת לחדש את אישורי אי-הכושר התקופתיים, לבין התעלמותה
20 המוחלטת מהכיסוי הביטוחי לנכות מתאונה.

21
22 עוד טוען התובע כי ביום 14.1.14 מסר באופן אישי לפקידה במשרדה של הנתבעת 2 את החלטת
23 הוועדה הרפואית של המוסד לביטוח לאומי מיום 6.1.14, ובמועד זה לשיטתו היה עליה לפעול להפעלת
24 הכיסוי הביטוחי טרם תתיישן התביעה. בהקשר זה מלין התובע כנגד התנהלות הנתבעת 2, אשר לפי
25 גרסתו, העבירה לנתבעת 1 את דרישתו לקבלת תגמולים מנכות מתאונה רק ביום 20.5.14 ואך לאחר
26 שפנה לפקידה במשרד וביקש לברר אם עניינו מטופל.

27
28 אשר לנתבעת 1 טוען התובע כי התשלומים שהועברו במסגרת התביעה בגין אובדן כושר עבודה מהווים
29 'הודאה במקצת הזכות' כמשמעותה בסעיף 9 לחוק ההתיישנות, ומשכך משעים את תקופת
30 ההתיישנות של תביעת הנכות מתאונה. כמו כן טוען התובע כי לצד אחריותה הישירה לנזקיו נושאת
31 הנתבעת 1 באחריות שילוחית להתנהלות הנתבעת 2.
32

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 57968-07-14 דאהמן נ' מנורה חברה לביטוח בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

- 1 הנתבעת 1 מתנגדת לנטען כנגדה בתביעה. לפי עמדתה, תגמולי הביטוח בגין אובדן כושר עבודה אינם
2 מהווים 'הודאה בזכות' לתגמולים בגין נכות מעבודה שכן מדובר ברכיבי ביטוח שונים ונפרדים, ומעבר
3 לכך לא הוצגה הודאה בכתב או בפני בית המשפט כנדרש לצורך השעיית מרוץ ההתיישנות.
4
5 בנוסף משיגה הנתבעת 1 על האחריות העקיפה המיוחסת לה ומטעימה כי ההליך לקבלת תגמולי
6 ביטוח אינו נמנה על המקרים בהם יראו את סוכן הביטוח כשלוחו של המבטח.
7
8 הנתבעת 1 מוסיפה וטוענת כי התובע אישר בעדותו כי אין לו כל טענה לקיומו של מצג או הטעיה
9 כלפיה וכי הוא הודה בהעדר טענה נזיקית בעניינה.
10
11 הנתבעת 2 טוענת כי היא לא התרשלה בטיפול בעניינו של התובע. עיקר יריעת סיכומיה הוקדשה
12 לטענה כי התביעה מבוססת כל-כולה על עדות יחידה של התובע מבלי שהובאו עדים לתמיכתה ומבלי
13 שהוגשו מסמכים לאימותה. הנתבעת 1 מדגימה טענה זו ומבקשת שלא לסמוך על גרסת התובע
14 בהיותה בלתי מהימנה, רצופת סתירות ומבולבלת ותחת זאת להעדיף את גרסתה.
15
16 לטענת הנתבעת 2 התובע לא הוכיח כי העביר באופן אישי את החלטת המוסד לביטוח לאומי לידי
17 הפקידה במשרדה, ביום 14.1.14, לצורך הגשת תביעה לנכות מתאונה ולפי גרסתה, מסמך זה הועבר
18 באמצעות הפקס למשרדה רק בחודש אפריל 2014. הנתבעת 2 ממשיכה ומפרטת כי הסבירה לתובע
19 על זכויותיו מכוח פוליסת הביטוח הכוללת אפשרות מידית להגשת תביעה בגין אובדן כושר עבודה
20 לצד אפשרות עתידית להגשת תביעה בגין נכות מתאונה, לכשתגבש נכותו לנכות צמיתה.
21
22 לפי גרסתה של הנתבעת 2, המעקב אחר הבאת האישורים להבטחת רצף התשלומים בגין אובדן כושר
23 עבודה נעשה לפני משורת הדין, וממילא שלא ניתן לבצע מעקב עבור תביעה שטרם נפתחה בהעדר
24 נכות צמיתה. הנתבעת 2 סבורה כי הייתה זו אחריותו של התובע לעדכן אותה בנוגע למצבו הרפואי
25 ורק אז תקום החובה לתזכרו בנוגע להגשת התביעה.
26
27 בהגנתה מייחסת הנתבעת 2 אחריות מוגברת לנתבעת 1 ליידע את התובע בדבר זכויותיו מכוח
28 הפוליסה ולהתריע בפניו על מועד ההתיישנות. אחריות זו נובעת, לשיטתה, לנוכח מערך הרופאים
29 העומדים לרשות הנתבעת 1 שתפקידם לעבור על האישורים הרפואיים המועברים לצורך הארכת
30 תקופת אי הכושר ולהעריך האם התגבשה נכות צמיתה.
31
32 לחילופין, ובמידה ותימצא רשלנות מצידה, מבקשת הנתבעת 2 לחייב את הנתבעת 1 מתוקף היותה
33 שולחתה בנסיבות העניין ולקבוע אשם תורם לתובע בשיעור מהותי.
34

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 57968-07-14 דאהמן נ' מנורה חברה לביטוח בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

דיון והכרעה

טענה מקדמית

טרם אדרש לטענות הצדדים אסיר מדרכי טענה מקדמית שהעלו הנתבעות, לפיה, עילת התביעה בגין התאונה שארעה לתובע ביום 19.1.11 התיישנה משלא הוגשה תביעה לבית המשפט בתוך שלוש שנים ממועד זה.

זכאותו של התובע לתגמולי ביטוח מקורה בחוזה הביטוח עליו חלות הוראות חוק חוזה הביטוח, תשמ"א - 1981. סעיף 31 לחוק זה קובע תקופת התיישנות מקוצרת בת שלוש שנים מיום קרות 'מקרה הביטוח'. השאלה מהו אותו מקרה ביטוח ואימתי מתחיל מרוץ ההתיישנות של תביעה לתגמולי ביטוח נדונה והוכרעה בע"א 1806/05 **הראל חברה לביטוח בע"מ נגד המנוח דוד אמיתי ז"ל** (21.5.2008), שם נקבע כי המועד הקובע הוא מועד קרות התאונה. וברי כי, עילת תביעתו של התובע בגין הנכות מתאונה שארעה ביום 19.1.11 התיישנה ביום 19.1.14.

התביעה שבפני הוגשה ביום 30.7.2014 ומשכך, לכאורה, דינה להידחות מחמת התיישנות.

יובהר כי סעיף 31 נוקט במונח 'תביעה' אשר פורש לעניין חוק חוזה ביטוח כהגשת תביעה לבית המשפט כך שאין די בהגשת הדרישה לתשלום תגמולי ביטוח לצורך מרוץ ההתיישנות (ע"א 3812/91 **ג'רייס ברבארה נ' אריה חברה לביטוח בע"מ**, פ"ד מח(3) 441).

עיון בכתב התביעה המתוקן מעלה כי עילות התביעה המיוחסות לנתבעות שלובות עילת חוזית הנובעת מחוק חוזה הביטוח לצד עוולות נזיקיות שצמחו מהקשר המשפטי שבין הצדדים. לפיכך, בעוד שהעילות שישודן בחוזה הביטוח חוסות תחת סעיף 31 לחוק ולכן התיישנו בחלוף 3 שנים ממועד התאונה, הרי שמצויים אנו במתכונת ההתיישנות של הדין הכללי ביחס לעילות הנזיקיות (תקופה של 7 שנים) ואלו, אם כן, לא התיישנו.

לאור האמור אני מקבל את טענת הנתבעות בנוגע לעילות החוזיות שביסוד התביעה ומורה בהתאם על דחייתן מחמת התיישנות, וככל שמדובר בעוולות הנזיקיות המיוחסות לנתבעות – דין הטענה להידחות.

רשלנות

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 57968-07-14 דאהמן נ' מנורה חברה לביטוח בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

- 1 התובע טוען כאמור כי הוא לא ידע על תקופת ההתיישנות של תביעתו, ועיקר טרונייתו מבוססת על
- 2 טענה להתרשלות בטיפול המקצועי שניתן לו. כידוע, עוולת הרשלנות מעוגנת בסעיף 35 לפקודת
- 3 הנזיקין [נוסח חדש] ולצורך קביעת אחריות על-פיה יש לבחון קיומן של חובות זהירות מושגית
- 4 וקונקרטית, הפרתן, וקיומו של קשר סיבתי בין הפרת החובות לנזק.
- 5

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 57968-07-14 דאהמן נ' מנורה חברה לביטוח בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

ואפתח הדיון בעניינה של הנתבעת 2

1
2
3 הלכה היא כי בעל מקצוע חב חובת זהירות מושגית כלפי לקוח הנזקק לשירותיו ועקרון זה הוחל גם
4 לגבי סוכני ביטוח (ע"א 855/86 יצחק מוריה נ' מיכאל איסחרוב, פ"ד מב(2) 201 (1988); ירון אליאס,
5 שם, עמ' 1146).

6
7 אשר לחובת הזהירות הקונקרטיית זו נקבעת בהתאם לשאלה האם סוכן הביטוח הסביר יכול היה
8 (במישור הטכני) וצריך היה (במישור הנורמטיבי) בנסיבות המיוחדות של המקרה לצפות את
9 התרחשות הנזק שנגרם. דעתי היא כי סוכן ביטוח סביר יכול וצריך היה לצפות כי אם לא ינקוט באמת
10 זהירות מתאימה ובמתן הסברים נאותים ברמה שהמבוטח יבין את משמעות הדברים עשוי המבוטח
11 לאבד את תגמולי הביטוח מכוח אותו כיסוי ביטוחי. לפיכך, ובשים לב לחובת תום הלב המוטלת על
12 מבטח וסוכן ביטוח כגורם המקצועי האמון על שמירת זכויות המבוטח, סבור אני כי קמה לנתבעת 2
13 חובת זהירות קונקרטיית כלפי התובע.

14
15 כעת יש לבחון האם ננקטו על ידי הנתבעת 2 אמצעי הזהירות הסבירים בנסיבות המקרה, שאם לא כן
16 הפרה את חובת הזהירות המוטלת עליה. נקודת המוצא לבחינה זו מצויה בשאלה (כפי שזו נוסחה על
17 ידי הצדדים) האם היה על הנתבעת 2 להתריע בפני התובע על מועד התיישנותה הקרב של התביעה
18 כאמצעי זהירות סביר? שאלה זו טרם הוכרעה על ידי בית המשפט העליון והיא שנויה במחלוקת
19 פוסקים בבתי המשפט המחוזי כפי שארחיב בהמשך.

20
21 שני המקורות המרכזיים לחובת הגילוי המוטלת על מבטח הם חוזר המפקח על הביטוח בעניין בירור
22 ויישוב תביעות וההלכה הפסוקה.

23
24 אשר לחוזר המפקח על הביטוח מפנה התובע ל**טייטה לבירור ויישוב תביעות וטיפול בפניות ציבור**
25 **(תיקון)** מחודש פברואר 2017 (חוזר 392-2015), אשר מהוראותיה, לתפיסתו, יש ללמוד על סטנדרט
26 ראוי לחובת זהירות של מבטח לפיו אם מצא בעת הגשת תביעה כי קיימת למבוטח פוליסה נוספת
27 יראה בתביעה שהתקבלה גם כתביעה בגין הפוליסות הנוספות.

28
29 אולם מבדיקת אתר משרד האוצר עולה כי בחודש מרץ 2017 פורסם **חוזר בירור ויישוב תביעות וטיפול**
30 **בפניות ציבור (תיקון)** שתחילת תוקפו ביום 1.9.17 (חוזר 9-5-2017), ומעיון בהוראותיו ברי כי סעיף
31 6ב(1) המצוטט בסיכומיו של התובע הושמט ונותר סעיף 6ב(2) המורה לגוף המוסדי לציין בפני
32 המבוטח את הפוליסות שבהן הוא מבוטח והאפשרות להגשת תביעה בפוליסות הנוספות.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 14-07-57968 דאהמן נ' מנורה חברה לביטוח בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

1 אשר להלכה הפסוקה סומך התובע יתדות עמדתו על פסק דינה של כב' השופטת רות לבהר שרון בע"א
2 (תל אביב) 10476-05-13 **גבאי אבי נ' כלל חברה לביטוח בע"מ** שניתן ביום 28.01.2015. בפרשה זו
3 מדובר במבוטח שביקש להגיש תביעה לפיצוי בגין נכות מתאונה על סמך קביעת המוסד לביטוח
4 לאומי, אולם מאחר ותכנן לערער על ההחלטה לגבי אחוזי הנכות הציעה לו סוכנת הביטוח להמתין
5 עם הגשת התביעה עד שיקבעו אחוזי הנכות סופית. לטענת המבוטח, סוכנת הביטוח לא הזהירה אותו
6 מפני החשש להתיישנות התביעה ובשל הסתמכותו על הייעוץ השגוי הוגשה תביעתו לאחר התיישנותה.
7 תביעתו של המבוטח הוגשה כנגד סוכנות הביטוח בטענת רשלנות וכנגד חברות הביטוח בטענה לפי
8 הפוליסה. בית משפט השלום (כב' השופט מנחם קליין) דחה את תביעתו כנגד חברת הביטוח מחמת
9 התיישנות ולאחר ששמע את העדויות קבע כי לא הוכחה התרשלנות מצד סוכנות הביטוח.

10
11 בערעור על פסק הדין קיבלה כב' השופטת לבהר שרון את הטענה ביחס לטענת הרשלנות וקבעה כי
12 **"מחובת סוכן הביטוח היה להסב תשומת לבו של המבוטח באופן מפורש לכך שתקופת ההתיישנות**
13 **בתביעות ביטוח היא 3 שנים בלבד. עצם העובדה שהמשיבה לא טרחה להעלות במפורש את החשש**
14 **הזה בפני המבוטח, יש בה משום הפרת חובת הזהירות הקונקרטיית של המשיבה כלפי המבוטח"**.

15
16 אני סבור, עם כל הכבוד, כי קביעה זו יונקת חיותה מנסיבות המקרה הייחודיות שבפסק הדין ועל כן
17 לא ניתן ליישמה בעניינינו משאין מדובר בנסיבות דומות. כב' השופטת לבהר שרון מציינת בפסק הדין
18 כי אין מחלוקת עובדתית לעצם העובדה שסוכנת הביטוח לא העלתה במפורש את נושא ההתיישנות
19 בפני המבוטח, זאת בעוד שבנסיבות עניינינו "אין מחלוקת בין הצדדים כי הסוכנת בלום לא שוחחה
20 עם התובע על אפשרות הגשת תביעה מכוח פרק נכות תאונתית אלא במועד פגישתם הראשונה בסמוך
21 לתאונה" [ההדגשה אינה במקור] כפי שהבהיר התובע בסיכומיו; וכך גם הצהירה הנתבעת 2 כי נושא
22 התיישנות התביעה לנכות מתאונה הועלה במפורש בפגישתה עם התובע לאחר שהוצגו בפניו הכיסויים
23 הביטוחיים הרלוונטיים לאירוע.

24
25 לא למותר לציין כי בהחלטה מאוחרת התייחס כב' השופט קליין לפסק הדין גבאי (שניתן בערעור על
26 פסק דינו) והעיר כי בית המשפט המחוזי הרחיב את העילות שבגינן ניתן לחייב אישית סוכן ביטוח על
27 אי קבלת תגמולי ביטוח מחברת הביטוח תוך הפיכתו של סוכן הביטוח למעין "יועץ משפטי לענייני
28 ביטוח" (ת"א 12-09-9184 אלה מורד נ' כלל חברה לביטוח בע"מ (21.02.2015)).

29
30 הנתבעת, מנגד, משליכה יהבה על פסק דינו של כב' השופט זאב המר בע"א (תל-אביב) 2426/04 **מזל**
31 **נחום נ' מגדל חברה לביטוח בע"מ** (27.2.2008). בנסיבות המקרה דשם, היה מדובר במערערת שנטלה
32 עם בעלה המנוח הלוואה מהבנק וכבטוחה הצטרפו לפוליסת ביטוח חיים. המערערת טענה כי היה על
33 המבטחת חובה להודיע את עמדתה לגבי התביעה טרם חלוף תקופת ההתיישנות. בית משפט השלום
34 דחה את התביעה מחמת התיישנות ועל החלטה זו הוגש ערעור. כב' השופט המר דחה את הערעור

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 57968-07-14 דאהמן נ' מנורה חברה לביטוח בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

1 בקובעו כי "הטלת חובה זו על חברת הביטוח (או כל אדם או גוף אחר), להזהיר את בעל-דינו
2 הפוטנציאלי מפני סכנת ההתיישנות הקרבה, אינה אלא "מידת חסידות" (בבא מציעא נב, ב), היינו
3 - דרך שנוהג בה חסיד, לפני משורת הדין. ואין זה הדין".

4
5 עם כל הכבוד, גם נסיבות המקרה שברקע פסק דין זה אינן מתקיימות בענייננו. המערערת בפרשה זו
6 הייתה מיוצגת לכל אורך הדרך ובית המשפט ייחס משקל לעובדה כי לא היה מדובר במבוטח חסר
7 אונים וחסר יידע העומד לבדו, ללא יעוץ משפטי, מול חברת ביטוח. ודומה כי בנסיבות המתוארות לא
8 ניתן היה לצפות מהמבטחת לפעול בצורה אקטיבית ולהזהיר את המערערת מסכנת ההתיישנות אם
9 תשתהה בהגשת התביעה לבית המשפט.

10
11 כפי שניכר מן הסקירה לעיל סוגיה זו מגלה פנים לכאן ולכאן.

12
13 מן העבר האחד יש ליתן משקל לעובדה כי יחסיה של סוכנת הביטוח עם המבוטח מקפלים בתוכם
14 פערי מידע ומומחיות הטבועים בקשר ביניהם. שיקול זה מקבל משנה תוקף במערכת יחסים ארוכת
15 שנים, כבענייננו, אשר במהלכה ניהלה סוכנת הביטוח עבור התובע מספר ביטוחים ועל כן סביר להניח
16 כי נוצרה ציפייה אצלו כי תשמור על עניינו בצורה הטובה ביותר. התובע מאשר בעדותו כי הנתבעת 2
17 נהגה לשלוח תזכורות מעת לעת להעברת מסמכים ואף הגיעה לביתו לאסוף המחאות לדמי ביטוח
18 (עמ' 30, שורות 14-15, 24-13 לפרוטוקול). כך גם העיד התובע כי העריך את השירות המקצועי של
19 הנתבעת 2 ולראיה נותר מבוטח אצלה חרף ההליך המשפטי (עמ' 25, שורות 25-26, עמ' 26, שורות 1-
20 2 לפרוטוקול).

21
22 לעניין זה ניתן להקיש גזירה שווה מפסק הדין ברע"א 5695/06 בהא סייף נ' פוזי מרעי (21.09.2009)
23 שם הוכרה חובתם של מבטח וסוכן ביטוח ליידע את המבוטח בדבר מועד סיום הפוליסה המתקרב,
24 מעצם התעסקותם ומיומנותם בתחום.

25
26 לשיקול זה מצטרף שיקול נוסף שעניינו המונע הזול' של הנזק. הנתבעת 2 העידה כי מנוהלת במשרדה
27 מערכת ייעודית למעקב אחר מועדים, וברי כי בנקל ובעלות מינימלית יכולה הייתה להזין תזכורת
28 אלקטרונית לעוד שנתיים לאחר הפגישה עם התובע בה הוצג בפניו קיומו של כיסוי ביטוחי נוסף,
29 ובשעה היעודה לוודא אפשרות הגשת תביעה (כשם שנעשה לצורך שמירת רצף התשלומים בתביעת
30 אובדן כושר עבודה). לא כל שכן, כאשר אותו 'מידע' בדבר תקופת ההתיישנות נעדר מנספח הנכות
31 מתאונה שצורף לפוליסת הביטוח של התובע, ועל כן יש לעודד את חשיפתו על ידי סוכנת הביטוח,
32 ובתוך שכן למנוע את פערי המידע בעלות נמוכה בהשוואה לנזק העלול להיגרם למבוטח.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 57968-07-14 דאהמן נ' מנורה חברה לביטוח בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

1 אלא מאי? בנסיבות המקרה דן ניתן לראות גם בתובע כ'מונע הזול' של הנזק שעה שיכול היה אף הוא
2 לרשום תזכורות או לבקש מהנתבעת 2 לתזכר אותו בסמוך לתום תקופת ההתיישנות, כאשר אין
3 מחלוקת כי דבר ההתיישנות הובא לידיעתו במסגרת הפגישה שהתקיימה עם הנתבעת 2 לאחר הודעתו
4 על קרות האירוע.

5
6 מצרף שיקולים אלו עשוי להצדיק אמת מידה פטרנליסטית כלפי המבוטח המקימה חובה להזהירו
7 מפני סכנת ההתיישנות של תביעתו, אולם לדעתי, הטלת חובה זו באופן קטגורי יש בה משום הצבת
8 סטנדרט גבוה מדי עבור סוכן הביטוח אשר כפועל יוצא עלול להוביל ל'התגוננות יתר' מצד סוכני
9 הביטוח (כפי שתופעה זו תוארה בפסק דין מורד).

10
11 וממה נפשך כי סוכני הביטוח ירכזו משאביהם במתן תזכורות ומעקבים בשל חשש לתביעה אישית
12 ובכך עלול הדבר לפגוע בציבור המבוטחים שהעלות תגולגל אליו באמצעות הגדלת הפרמיות
13 המשולמות על ידו.

14
15 מעבר לכך מתקשה אני לקבל את התפיסה כי התובע שהינו אדם בוגר, שאף הגיש תביעה לנכות
16 מתאונה בעבר, אינו יכול לדאוג לענייניו. הנתבעת 2 טיפלה עבור התובע בתביעתו לתגמולים בגין
17 אובדן כושר עבודה, ומשלא התבקשה לפעול בעניין הכיסוי הביטוחי בגין נכות מתאונה לא היתה
18 מוטלת עליה חובה להתעניין בכך. לפיכך אני סבור כי היתה זו אחריותו של התובע לעדכן את הנתבעת
19 2 בדבר ההליך מול המוסד לביטוח לאומי על מנת שתיוודע לקיומה של נכותו.

20
21 התובע מבקש לייחס משקל בנסיבות המקרה לתלות המוחלטת שיצרה הנתבעת 2 בהתנהלותה כלפיו.
22 הנתבעת 2 אכן אישרה בעדותה כי פעלה מעבר לנדרש במסגרת שירותה המקצועי לתובע, לפני
23 משורת הדין, על רקע קשייו של התובע. לפי גרסתה, לתובע לא היה מכשיר פקסימיליה בביתו והוא
24 לא מוכן לשלוח מסמכים בדואר; הוא "לא מסודר" "לא שולח מסמכים בזמן" "כל דבר צריך לתזכר
25 אותו" והיה עליה "לנדנד לו" ובתוך שכך נזקק ל"המון עזרה ותמיכה" עד כי דמתה התנהלותה כמעין
26 "בייביסיטר" (עמ' 29, שורות 32-35, עמ' 30 שורות 4, 7 ו-9 לפרוטוקול). התובע אישר את הדברים
27 בעדותו (עמ' 15, שורות 16-18, עמ' 16, שורה 12, עמ' 20, שורות 25, 19 ו-24 לפרוטוקול).

28
29 יחד עם זאת, אני סבור, כי קשה להלום את הטענה להסתמכות על נוהג לפני משורת הדין של
30 הנתבעת 2 לתזכר את התובע למשלוח מסמכים לשם הבטחת זכויותיו, מעבר מן הנדרש במסגרת
31 תפקידה, על מנת להקים לנתבעת 2 חובה לפנות בתזכורות אל התובע בכל פעם שמתבקשת פעולה
32 מצדו.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 57968-07-14 דאהמן נ' מנורה חברה לביטוח בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

1 לאור מכלול השיקולים והטעמים לא שוכנעתי כי הנתבעת 2 הפרה את חובת הזהירות בנסיבות
2 המקרה, ומשכך, אפוא, לא הוכח התרשלות מצדה בהקשר זה. יחד עם האמור אבהיר כי העדר חובה
3 ליזום תזכורת אקטיבית להזהיר את המבוטח מפני סיומה הקרב של תקופת ההתיישנות אינה גורעת
4 מחובתה של סוכנת הביטוח להסב את תשומת לבו של המבוטח – באופן מפורש לתקופת ההתיישנות
5 המקוצרת, לאחר קבלת הודעתו על קרות התאונה, בצורה שתהא מובנת וברורה לו.
6
7 לא נעלמו מעיני גרסאותיהן העובדתיות החלוקות של התובע והנתבעת 2 לעניין שאלת המועד בו
8 הועברה לידי הנתבעת 2 החלטת הועדה הרפואית של המוסד לביטוח לאומי. מחלוקת זו התעוררה על
9 רקע טענת התובע כי ממועד זה נגזרת ידיעת הנתבעת 2 על הנכות הצמיתה של התובע.
10
11 לפי גרסת התובע, החלטת הועדה הרפואית התקבלה בידי ביום 14.1.14 וכבר באותו היום הוא ניגש
12 למשרדי הנתבעת 2 ומסר לפקידה את המסמך (סעיף 11 לתצהיר), היינו, טרם חלוף התיישנות
13 התביעה. עם זאת, בעדותו לא זכר התובע מהו המועד בו מסר את ההחלטה במשרד הנתבעת 2 ולדבריו
14 הוא נסע למסור את המסמכים "מתי שקיבלתי את המכתב, אולי יום אחד אחרי" (עמ' 18, שורות 13-
15 14, לפרוטוקול).
16
17 הנתבעת 2 כופרת בגרסה עובדתית זו וטוענת כי ההחלטה נשלחה למשרדה בפקס רק בחודש אפריל
18 2014 לאחר שהתובע התבקש לחדש את אישורי אי הכושר. כפי שעולה מעדותה, לתובע לא היה מכשיר
19 פקסימיליה בביתו ולכן נהג להיעזר בפקס שבמזכירות המושב למשלוח המסמכים. עדות זו לא
20 הוכחשה על ידי התובע (עמ' 30, שורה 22 לפרוטוקול) והוא אישר בחקירתו כי במהלך השנים העביר
21 את המסמכים שהתבקשו לנתבעת 2 הן במסירה אישית והן באמצעות הפקס: "מידי פעם מסרתי ביד
22 ומידי פעם שלחתי בפקס. [...] ניגשתי מספר פעמים למשרד ומסרתי את המסמכים. אם הייתי
23 בסביבה או משהו כזה" (עמ' 14, שורות 14-16, עמ' 15, שורה 8 לפרוטוקול).
24
25 במהלך עדותו עומת התובע עם התאריך הנחזה בכותרת ההחלטה שנתקבלה בפקס 10.4.14 שעה
26 11:08 אך השיב שאינו זוכר מתי העביר את המסמך לנתבעת 2 (עמ' 16, שורות 16-18 לפרוטוקול).
27 מדבריו עולה כי "יכול להיות שהעברתי בפקס, שראיתי שלא קיבלתי את גמלת הנכות, שלחתי שוב
28 פעם בפקס את המסמכים, אמרו לי שאין את זה במשרד" (עמ' 17, שורות 3-4 לפרוטוקול). התובע
29 אף לא זכר בעדותו מהו המועד בו קיבל את ההודעה מהביטוח הלאומי ולפי גרסתו הוא לא נהג לרשום
30 לעצמו באיזה תאריך התקבלו מסמכים בידי (עמ' 23, שורות 26-27, עמ' 24, שורות 27-28
31 לפרוטוקול).
32
33 התובע מוצא חיזוק לגרסתו במשיכת תצהירה של גב' תמי אורטוב ששימשה כפקידה בסוכנות הביטוח
34 של הנתבעת 2. לעמדתו, הימנעות המצהירה מלהעיד בבית המשפט נזקפת לחובת הנתבעת 2 שעה

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 57968-07-14 דאהמן נ' מנורה חברה לביטוח בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

1 שמדובר בעדה היחידה שטיפלה בעניינינו אצל הנתבעת 2, ולכן יכולה הייתה למסור פרטים מידיעה
2 אישית על האופן בו הועברה ההחלטה. בנוסף מבקש התובע לייחס משקל לעובדה כי לפי גרסת
3 הנתבעת 2, הפקס שהועבר לרשותה בחודש אפריל 2014 נשלח לנתבעת 1 רק לאחר פנייתו ביום
4 20.5.14.

5
6 הנתבעת 2 נשאלה בחקירתה על משיכת התצהיר ולדבריה גב' אורטוב לא התייצבה לעדות בבית
7 המשפט מאחר ואינה מעוניינת להפסיד יום עבודה לצורך כך (עמ' 28, שורות 29-31 לפרוטוקול). הסבר
8 זה היה מהימן בעיני. אך גם אם אשקול לחובת הנתבעת 2 את משיכת תצהירה של גב' אורטוב הרי
9 שהתובע לא ידע לומר לאיזו פקידה מסר את המסמך ואין בידי אסמכתא המאמתת את גרסתו כי
10 המסמך התקבל אצל הנתבעת 2 ביום 14.1.14.

11
12 מעבר לכך התרשמתי כי התובע אינו עקבי בטיעונו וכי שינה את גרסתו הן מהאמור בתצהיר לבין
13 שנאמר בעת חקירתו והן במהלך העדות נמסרו מספר גרסאות; עדותו לא הייתה סדורה וברורה, לא
14 הובאה ראיה תומכת לאימותה ויש להזכיר בעניין זה את סעיף 54 לפקודת הראיות משעסקינן בעדות
15 יחידה של התובע.

16
17 עדות הנתבעת 2 הייתה קוהרנטית ותאמה את המסמכים שהוגשו ואני מוצא אותה עדיפה על פני
18 עדותו של התובע, ועל כן שוכנעתי כי החלטת המוסד לביטוח לאומי הועברה לנתבעת 2 רק בחודש
19 אפריל 2014. בנסיבות אלו הרי שתובע אינו יכול להבנות מכך שהנתבעת 2 השתתה במשלוח
20 ההחלטה לנתבעת 1, שעה שהוא עצמו פנה אליה לראשונה בחלוף תקופת ההתיישנות.

21
22 לצד מסקנה זו חשוב להעיר כי גם לו מצאתי הצדקה לקיומה של חובה להסב תשומת לב מבוטח
23 לסיומה הקרב של תקופת ההתיישנות הרי שחובה זו אינה צריכה להיות תלויה או כפופה למשלוח
24 מסמכים על ידו המלמדים בדבר קביעתה של נכות צמיתה. אדרבה, מחובתה של הנתבעת 2 להבהיר
25 לתובע כי אין חובה להמתין לממצאי המוסד לביטוח לאומי וכי ניתן להגיש חוות דעת פרטית לגבי
26 גובה הנכות הנטענת, כפי שאעמוד על כך בהמשך (ירון אליאס, עמ' 1146).

מצג שווא רשלני

27
28
29
30 טענה נוספת שבפי התובע הקשורה בטבורה לעוולת הרשלנות עניינה במצג רשלני נטען של הנתבעת 2
31 שהנחתה את התובע להמתין להתגבשות הנכות הצמיתה.

32
33 ער אני לעמדת הנתבעת 2 הטוענת להרחבת חזית אסורה בנוגע לטענה זו של התובע, אולם אין בידי
34 לקבל התנגדותה.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 57968-07-14 דאהמן נ' מנורה חברה לביטוח בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

1
2 כפי שעולה מהחלטת המותב הקודם שדן בתיק זה, כב' השופטת עדנה יוסף-קוזין, משיבת יום
3 11.4.16, הטענה לפיה הנתבעת 2 הנחתה את התובע לגבי העיתוי הנכון של הגשת התביעה הינה
4 לכאורה הרחבת חזית אך על אף האמור אין מקום להורות על מחיקתה בשלב הנוכחי (עמ' 7, שורות
5 31-33 לפרוטוקול). הנתבעת 2 מפנה אף להחלטתי משיבת ההוכחות שהתקיימה ביום 27.3.17 אלא
6 שבהחלטה זו לא נקבע דבר בנוגע לטענה האמורה אלא ביחס לטענה בדבר הרלוונטיות של החלטת
7 המוסד לביטוח לאומי לתביעת הנכות (עמ' 37-38 לפרוטוקול). מעבר לכך וזו העיקר – מאחר וטענה
8 זו מוצאת ביטוי מפורש בתצהירה של הנתבעת 2 ובסיכומיה במסגרת הרצת גרסתה העובדתית, ניתן
9 לראות בכך הסכמה מכללא לחריגה מגדר המחלוקת כפי שהוצבה בכתב התביעה המקורי.
10
11 תוכן הפגישה שהתקיימה בין התובע לנתבעת 2 לאחר הודעתו על קרות התאונה לא תועדה או הועלתה
12 על הכתב, אך מגרסתה של הנתבעת 2 ניתן ללמוד על קיומו של 'מצג' בנוגע לנדרש ממנו לצורך הטיפול
13 המקצועי בתביעתו.
14
15 הנתבעת 2 מפרטת בתצהירה כי הבהירה לתובע על זכאותו לתבוע מכוח הפוליסה בגין אובדן כושר
16 עבודה לאלתר "כן הסברתי לו שאחרי שמצבו הרפואי יתייצב ונכותו תהא צמיתה, יוכל לתבוע את
17 מנורה מכוח פרק "נכות מתאונה" שבפוליסה" (סעיף 4 לתצהיר) ובהמשך חוזרת היא ומדגישה
18 "לעניין "נכות מתאונה" הסברתי לתובע שתנאי לקבלת התקבולים היא קיומה של נכות צמיתה"
19 (סעיף 5 לתצהיר).
20
21 בעדותה חזרה הנתבעת 2 ואישרה כי "הסברתי גם שנכות צמיתה ניתן לתבוע רק לאחר שתגבש
22 ואם תתגבש כזו. ובאותו מועד שאני תמיד מזכירה נכות צמיתה, הדבר הראשון שאני מציינת הוא
23 שיש 3 שנות התיישנות" (עמ' 31, שורות 19-17 לפרוטוקול). בהמשך חקירתה נשאלה הנתבעת 2 האם
24 אמרה לתובע שרק אחרי שתגבש נכותו ככל שתגבש רק אז יוכל להגיש תביעה בגין נספח נכות
25 מתאונה, ובתשובה אישרה הדברים והוסיפה "באם תתגבש הנכות הצמיתה נפתח תביעה" (עמ' 42,
26 שורות 14-16 לפרוטוקול).
27
28 ויש לזכור כי בפסק הדין אמיתי הוכרעה מחלוקת פוסקים בשאלת מועד תחילת מרוץ ההתיישנות
29 בתביעות בגין נכות מתאונה ושם נקבע כי מניין תקופת ההתיישנות מתחיל ביום אירוע התאונה באופן
30 שאין רלוונטיות למועד התגבשות הנכות על מנת ליצור וודאות הן למבטח והן למבוטח.
31
32 לצורך הטלת אחריות בגין מצג שווא רשלני על התובע להוכיח התקיימותם של שלושה יסודות
33 במצטבר: א. הצגת מצג עובדתי מטעה; ב. המציג היה צריך לצפות כי התובע יסתמך על המצג ויפעל
34 על פיו; ג. התובע הסתמך בפועל על המצג וכתוצאה מכך נגרם לו נזק.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 57968-07-14 דאהמן נ' מנורה חברה לביטוח בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

1
2 סבור אני כי בענייננו הוצג מצג מטעה על ידי הנתבעת 2 והתובע הסתמך על מצג זה בתום לב. היה על
3 הנתבעת 2 כסוכנת ביטוח מקצועית ומיומנת לצפות שהתובע יסתמך על הנחייתה, במיוחד על רקע
4 האמון שרחש לה במשך השנים, ואשר בזהירות ובשקידה סבירים וכמי שמתמצאת ברזי הביטוח
5 יכולה הייתה לדעת כי המלצתה אינה הולמת את המצב המשפטי. מכאן נובעת הסתמכותו המוטעית
6 של התובע על הייעוץ שניתן לו מצד הנתבעת 2 להמתין עד להתגבשות נכותו. מצג זה היווה נדבך
7 מהותי ליצירת הפער בין הציפייה הסבירה של התובע כי תקופת ההתיישנות של התביעה תחל עם
8 התגבשות הנכות לבין ההתיישנות בפועל.

9
10 לאור האמור שוכנעתי כי הנתבעת 2 התרשלה בכך שהציגה לתובע מצג מטעה שהטעה בפועל את
11 התובע ושינה את מצבו לרעה בהסתמך על מצג זה והיווה אחד הנדבכים להפסד כספי התגמולים
12 של התובע בגין נכותו.

הנתבעת 1

13
14
15
16 התובע טוען לקיומו של אשם תורם מצד הנתבעת 1 אשר בא לידי ביטוי בשני מישורים: אחריות ישירה
17 בשל העדר הפניית תשומת לב התובע למועד ההתיישנות ולהודאתה במקצת החבות המשנה את מועד
18 תחילת מרוץ ההתיישנות; אחריות עקיפה להתנהלותה של הנתבעת 2.

19
20 אני סבור כי כל הטעמים שהובאו בפרק הדיון בעניינה של הנתבעת 2 לביסוס המסקנה אליה הגעתי
21 בדבר העדר החובה להסב תשומת לב מבוטח למועד סיום תקופת ההתיישנות, תקפים ויפים גם
22 בעניינה של הנתבעת 1. כך אין בידי לקבל את טענת התובע כי היה על הנתבעת 1 להמליץ בפניו על
23 הגשת תביעה לנכות לאחר שהועבר לידיה אישור הרופא התעסוקתי לצורך הארכת תקופת אי הכושר.
24 מעבר לכך לא מצאתי ביסוס ראיתי לטענה בדבר רשלנות בבחירת סוכנת הביטוח ובפיקוח על
25 פעולותיה.

26
27 אשר להשעיית תקופת ההתיישנות מכוח סעיף 9 לחוק ההתיישנות, לא מצאתי בהתנהלותה של
28 הנתבעת 1 משום 'הודאה במקצת חבות' כמובנה בהוראה זו. ראשית לשם החלת ההסדר שבסעיף 9
29 נדרשת על-פי לשונו הודאה בכתב או בפני בית המשפט, ואין כך בענייננו. שנית, תשלום תגמולי ביטוח
30 לפי נספח אובדן כושר עבודה אינו מהווה הודאה במקצת הזכות לקבלת תגמולי ביטוח בגין נכות
31 מתאונה.

32
33 הלכה מנחה היא כי יש להבחין בין שתי התביעות המבוססות על כיסויים ביטוחים נפרדים ונבדלים
34 מבחינת תנאיה ואופייה חרף היותן נובעות מאותו אירוע ולא ניתן לגזור מההכרה בזכות לתגמולים

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 57968-07-14 דאהמן נ' מנורה חברה לביטוח בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

1 בגין כיסוי אחד, כזכות לתגמולם בגין כיסוי אחר (ע"א (חיפה) 4127/96 **צדוק מלכה נ' "הדר" חברה**
2 **לביטוח** (31.12.1996)).

3
4 אשר לטענת התובע המבקשת לייחס לנתבעת 1 אחריות שילוחית להתנהלותה של הנתבעת 2, סימן ו'
5 לחוק חוזה הביטוח מגדיר בסעיפים 33-35 שלוש סיטואציות בהן יראו את סוכן הביטוח כשלוחו של
6 המבטח ובסעיף 36 מחיל על שליחות זו את חוק השליחות, תשכ"ה-1965 בשינויים המחויבים. סעיף
7 33 עניינו בשליחות לעניין משא ומתן לקראת כריתת חוזה ביטוח וכריתת החוזה; סעיף 34 עוסק
8 בשליחות לעניין קבלת דמי הביטוח; וסעיף 35 מתייחס לשליחות במתן הודעות של המבוטח ושל
9 המוטב. וברי כי, הסיטואציה במקרה דנן אינה משתייכת לאחת מהסיטואציות המתוארות בסעיפים
10 אלו.

11
12 ברע"א 2281/05 **אריה חברה ישראלית לביטוח בע"מ נ' משה קפלנסקי**, פ"ד (3) 373 (2007) נקבע
13 כי גם בהעדר שליחות סטטוטורית על-פי חוק חוזה הביטוח ניתן לבסס יחסי שליחות בין מבטח לסוכן
14 **"במקרים בהם יצרה חברת הביטוח מצג כלפי המבוטח שסוכן הביטוח פועל בהרשאתה"** מכוח
15 קיומה של 'שליחות נחזית'; כאשר **"הנטייה צריכה להיות לפרש בהרחבה את גבולות ההרשאה**
16 **המוענקים לסוכן הביטוח על ידי המבטח וליתן פרשנות מצמצמת לחריגה מהרשאה וזאת לצורך הגנה**
17 **על המבוטח"**.

18
19 לאחר ששקלתי את נסיבות המקרה שבפני ובשים לב להלכת אריה אני סבור כי התובע לא הוכיח
20 קיומם של יחסי שליחות בין הנתבעת 1 לנתבעת 2 לעניין המצג שהוצג בפניו.

21
22 יחד עם זאת מצאתי כי קיים אשם מצד הנתבעת 1 לנזקו של התובע בשל העובדה כי בנספח הנכות
23 מתאונה שצורף לפוליסת הביטוח של התובע בנסיבות המקרה לא נכללה התייחסות או אזכור לנושא
24 ההתיישנות, על אף חובתה של המבטחת להביא לידיעת המבוטח את דבר ההתיישנות של תביעתו
25 בדרך זו, ובמיוחד לנוכח חובת הגילוי המוגברת החלות על חברת ביטוח אשר נדרשת לציין בהבלטה
26 את גבולות אחריותה ואת הסייגים לה.

27
28 והדעת נותנת כי היה על הנתבעת 1 כמבטחת להפקיד הקפדה יתרה על פירוט נושא התיישנות התביעה
29 במסגרת הפוליסה, בשים לב להיותה תקופה מיוחדת ומקוצרת שאינה בידעתו של המבוטח מטבע
30 הדברים. חשיפתו של התובע לאפשרות כי הוא יניח בתום לב שיש לו כיסוי ביטוחי לנכות שתיגרם לו
31 כתוצאה מתאונה וימצא עצמו במצב שבו הביטוח אינו מכסה את הנזק בשל התיישנותה, בעוד ציפיותו
32 הטבעיות לקיומו של כיסוי ביטוחי תתבדה, עלולה להיות הרת-אסון עבורו כאשר הדבר עלול להותירו
33 ללא פיצוי עבור נזקי גוף (לחובת הגילוי המוגברת המוטלת על חברות ביטוח ראו ע"א 11081/02 **דולב**
34 **חברה לביטוח בע"מ נ' סיגלית קדוש**, פ"ד (2) 573 (2007)).

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 57968-07-14 דאהמן נ' מנורה חברה לביטוח בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

1
2 לאור האמור אני מוצא כי הנתבעת 1 הייתה צריכה לצפות את דחיית התביעה מחמת התיישנות
3 כתוצאה ממעשה התרשלותה באי ציון מפורש וברור של תקופת ההתיישנות של תביעתו לתגמולי
4 הביטוח.

אשם תורם של התובע

5
6
7
8 מוכן אני לקבל את עמדת הנתבעת 2 כי זהירות סבירה מצד המבוטח היא לדאוג לזכויותיו ולא להמתין
9 כי סוכנת הביטוח תתקשר לתזכר אותו בביצוע המשימות שהוטלו עליו. כמבוטח סביר מוטלת על
10 התובע החובה בנסיבות המקרה ליידע את סוכנת הביטוח על ההליך במוסד לביטוח לאומי, וכך גם
11 יכול היה לפנות לנתבעת 2 מיוזמתו ולברר עמה כיצד עליו לפעול לשם הגשת הדרישה לתשלום
12 תגמולים בגין נכות מתאונה בטרם תיישן תביעתו, דבר זה היה יכול להיעשות בקלות.

13
14 בקביעת קיומו של אשם תורם יש לבחון האם בנסיבות העניין נהג הניזוק כאדם אחראי ותוך זהירות
15 סבירה. שאם לא, תחולק האחריות לנזק בהתאם לחומרת ההפרות של הצדדים, מידת האשם שדבק
16 בפעולותיהם, תוך מתן משקל לאינטרס ההסתמכות של הצדדים. בשים לב למכלול השיקולים
17 האמורים אני סבור כי יש להעמיד את אשמו התורם של התובע על שיעור של 30%.

סיכומו של דבר

18
19
20
21 אשר על כן, אני מקבל את טענות התובע בשאלת החבות באופן חלקי כך שמכל סכום שייקבע לפיצוי,
22 יש לנכות אשם תורם בשיעור של 30%, ובסכום היתרה תישאנה הנתבעות בחלקים שווים ביניהן.

23
24 קובע לק"מ ע"מ לקבוע את סדר הדיון בשאלת גובה הפיצוי ליום 28.9.17 בשעה 9.30.

25
26 מומלץ לצדדים לנהל מו"מ לקביעת סכום הפיצוי על מנת לייתר את המשך ההליכים בתיק.

27
28 שאלת ההוצאות תידון בסוף ההליך.

29
30 ניתן היום, ז' אב תשע"ז, 30 יולי 2017, בהעדר הצדדים.

31

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 57968-07-14 דאהמן נ' מנורה חברה לביטוח בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

אריאל ברגנר, שופט

- 1
- 2
- 3
- 4

